

Arrest

nr. 314 589 van 10 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Hind ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 september 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van Mr. H. ELGAZI advocaat X, die loco advocaat Hind ELGAZI verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. E. EYKERMAN, die loco Mr. C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Lanaken/Maasmechelen op 30.09.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, (1): naam: A.C. voornaam: J.A. geboortedatum: [...] geboorteplaats: [...] nationaliteit: Colombia In voorkomend geval, alias: wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: x 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldige inreisstempel op het Schengengrondgebied op het moment van haar arrestatie. Betrokkene is volgens de stempels in haar paspoort in overstay op het grondgebied van de Schengenstaten. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV is opgemaakt door PZ Lanaken/Maasmechelen).

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde. Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 1 week in België te verblijven, maar kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV is opgemaakt door PZ Lanaken/Maasmechelen). Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit te voeren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat ze niet terug naar Colombia kan omdat ze daar werd aangevallen, zonder verdere informatie. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Colombia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding (...)"

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 74/14 en 44 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Na een theoretische beschouwing over de geschonden geachte bepalingen, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"13.-

Dat het bestreden bevel uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet in overeenstemming is met de feitelijke en juridische werkelijkheid.

Verzoekster verbleef slechts één week in België, hoofdzakelijk met als doel vrienden te bezoeken. Verzoekster is zelf ingeschreven in Spanje en haar partner heeft een legaal verblijf aldaar. Haar aanwezigheid in België was slechts van tijdelijke aard, en zij had dan ook geen mogelijkheid om haar verblijfssituatie in België te regulariseren. De veronderstelling van verweerder dat verzoekster langdurig illegaal zou verblijven in België is dan ook onjuist.

Verzoekster heeft sterke banden met Spanje, waar haar partner woont, en waar zij zelf is ingeschreven (zie stuk 2). Bovendien heeft zij in Spanje haar sociale leven opgebouwd. Het bevel om haar terug te sturen naar

Colombia, een land waarmee zij nauwelijks nog banden heeft, is disproportioneel en in strijd met de basisbeginselen van proportionaliteit en evenredigheid. Een gedwongen terugkeer naar Colombia zou verzoekster onredelijk benadelen, aangezien zij haar leven heeft opgebouwd in Spanje, en dit alternatief niet voldoende in overweging is genomen door verweerder.

14.-

Voor wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, verwijst verwerende partij naar artikel 74/14 § 3, 1° en 3°Vw. gezien er volgens haar een risico zou bestaan op onderduiken, omdat verzoekster niet zou hebben getracht haar verblijf te regulariseren. Ook omdat verzoekster niet zou hebben meegewerkt met de overheden, gezien hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente.

In casu ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de hand van de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster werd betekend.

In de bestreden beslissing wordt onterecht verwezen naar een risico op onderduiken, zonder enige concrete onderbouwing van deze bewering. Verzoekster verbleef slechts één week in België en had geen kans om haar situatie te regulariseren. Verweerder heeft nagelaten om een zorgvuldige analyse te maken van haar situatie en volstaat met een algemene verwijzing naar de immigratiecontrole. Een beslissing die zo verregaande gevolgen heeft als een bevel tot terugkeer moet gebaseerd zijn op specifieke, feitelijke omstandigheden, en niet op vage aannames of automatische toepassing van wettelijke bepalingen.

De conclusie dat er een risico op onderduiken bestaat, mist feitelijke grondslag. Bovendien is de beslissing gebaseerd op de veronderstelling dat verzoekster geen banden heeft met andere EU-lidstaten, terwijl zij ingeschreven staat in Spanje en daar sterke familiale en sociale banden heeft. Dit gebrek aan feitelijke juistheid maakt de beslissing onrechtmatig.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd m.o.o. de terugkeer naar het land van herkomst. Het weze duidelijk dat verweerder op een niet afdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoekende partij.

Dat er bovendien in casu geen rekening werd gehouden met het gegeven dat de partner van verzoekster is gevestigd in Spanje, en niet in Columbia. Een gedwongen terugkeer naar Columbia zal verregaande gevolgen hebben voor haar partner en overige familieleden, alsook voor verzoekster zelf. Met deze omstandigheden werd absoluut geen rekening gehouden.

Indien verwerende partij een degelijk onderzoek zou hebben verricht naar de concrete situatie van verzoekster, zou zij zeer zeker niet tot deze bestreden beslissing zijn gekomen.

Verweerder heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien geen rekening werd gehouden met de elementen die aanwezig zijn in het dossier.

Niet alleen bevat de bestreden beslissing feitelijke onjuistheden, eveneens werd geen zorgvuldig onderzoek verricht naar de concrete situatie van verzoekster.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij geen deugdelijk individueel onderzoek heeft verricht waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schromelijk heeft geschonden.

Wat de motivering betreft moet deze daadkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654), hetgeen in casu allesbehalve het geval is.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd en werd de beslissing kennelijk onredelijk genomen.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.

15.-

Verder wordt aan verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van een termijn tot vrijwillig vertrek.

Verwerende partij steunt haar beslissing op het artikel 74/14 VW: reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: artikel 74/14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14 §3 Vw. luidt als volgt:

"(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.]¹

(...) eigen onderlijning

In casu werd onterecht het bevel gegeven met afwezigheid van enige termijn tot vrijwillig vertrek en werd onterecht geoordeeld dat er in hoofde van verzoekster een risico zou bestaan op onderduiken.

Door de verwerende partij werd echter nergens uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria dit risico op onderduiken, dat in de bestreden beslissing wordt weerhouden, is gebaseerd.

Verwerende partij leidt het risico op onderduiken onder andere af van de volgende feitelijke elementen:

Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn;

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden;

De motivering in de bestreden beslissing is alles behalve ernstig. Zo verwijst verwerende partij in haar motieven naar het risico op onderduiken omdat uit het administratief dossier zou blijken dat verzoekster haar verblijf niet op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Artikel 74/14 § 3 creëert geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing. De motieven falen ook op zich.

Verzoekster toont echter aan dat zij slechts kortstondig in het Rijk verblijft om vrienden te bezoeken. Hierna zou verzoekster terugkeren naar Spanje waar haar partner verblijft. Het enig oogmerk van verzoekster is haar sociale belangen onderhouden.

In casu, werd totaal geen rekening gehouden met het privéleven van verzoekster in het Rijk. Het bevel om het land te verlaten m.o.o. op verwijdering, zorgt ervoor dat verzoekster gescheiden wordt van zijn vrienden en kennissen, hetgeen absoluut in strijd is met het artikel 8 EVRM.

Dat het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen deel uitmaakt van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Shvenko/Letland (GK), § 95-96).

Dat verzoekster een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

Dat het bevel om het land te verlaten m.o.o. uitzetting d.d. 30.09.2024 een inmenging van openbaar gezag is in het privéleven van verzoekster (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46- 49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K M./Zwitserland, § 46).

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het privéleven van verzoekster. Evenmin toont verwerende partij aan dat het geven van een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering artikel 3 EVRM niet schaaft.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekster!

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Waar verwerende partij het haalt om te stellen dat er een risico zou bestaan op onderduiken is voor verzoekster een compleet raadsel.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

16.-

Verder wenst verzoekende partij op te merken dat het voormeld artikel niet op hem van toepassing is, doch artikel 44 ter VW. Luidens dit artikel:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Er dient aan verzoekster een termijn van minimum een maand worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Op die manier kan zij vrijwillig terugkeren naar Spanje, alwaar haar partner thans verblijft.

In de bestreden beslissing is er geen enkel motief dat het zou gaan om een dringend geval, laat staan dat ‘naar behoren’ zou aangetoond zijn dat het om een dringend geval zou gaan. Evenmin zijn er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid voorhanden die een bevel om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van een termijn, rechtvaardigen. Het gaat evident niet om een dringend geval.

Bijgevolg kan thans niet worden volgehouden dat verzoekster enig gedrag heeft vertoond dat een dringend geval aantoont. Het woord ‘dringend geval’ komt niet voor in de bestreden beslissing.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing artikel 44ter van de vreemdelingenwet, nu zij manifest in gebreke is gebleven het dringend karakter aan te tonen.

Verzoekster verwijst naar het arrest RvV nr. 205 430 van 18 juni 2018 waar in het kader van een UDN-procedure, de schending van artikel 44 ter als ernstig middel werd aanvaard.

Verder heeft verwerende partij met de bestreden beslissing niet op een correcte wijze rekening gehouden met artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM: "(...)."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), en meer specifiek artikel 8, beschermt het recht op privé- en gezinsleven. Deze bescherming is van toepassing op situaties waarin het persoonlijke leven van een individu in een EU-lidstaat gevaar loopt door een overheidsbeslissing. Verzoekster heeft in Spanje een vaste woonplaats, sociale banden en familiale verplichtingen. Bovendien heeft zij in België vrienden en een sociaal netwerk, waarmee ook haar privéleven in België gedeeltelijk is verankerd.

18.-

Verwerende partij heeft het volgende gesteld in haar bestreden beslissing:

'Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben... Een schending van artikel 3 en 8 EVRM worden niet aannemelijk gemaakt.'

Hoewel verwerende partij op de hoogte is van de gezinssituatie van verzoekster, wordt ten onrechte en bewust geen rekening gehouden met haar sociale banden in België.

Verzoekster heeft naast zijn familieleden in Spanje, ook veel vrienden wonen in het Rijk.

Zoals meerdere malen aangehaald, verblijft de partner van verzoekster in Spanje.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden voor een onbepaalde duur gescheiden te leven van haar partner in Spanje en hierdoor een onevenredige schade zou toebrengen aan verzoeksters gezinsleven.

Artikel 8 EVRM heeft nochtans rechtstreekse werking en bepaalt expliciet dat uitzonderingen op dit grondrecht mogelijk zijn, zodat er alleszins een belangenafweging, dan wel een proportionaliteitstoets dient te gebeuren om na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met deze rechtsnorm en aldus onder de uitzonderingsbepaling kan worden opgenomen.

Dat de terugkeer van verzoekster naar het land van herkomst een manifeste schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM, daar de verderzetting van het gezinsleven onmogelijk is.

Het feit dat de bestreden beslissing impliceert dat deze verregaande gevolgen heeft voor haar partner in Spanje én dat de gezinskern hiermede zal aangetast worden.

19.-

Het moge duidelijk zijn dat de terugdrijving naar het land van herkomst, zijnde Columbia, manifeste gevolgen heeft. Minstens dient verzoekster gerepatriëerd te worden naar Spanje, zijnde het land alwaar haar partner en andere familieleden verblijven, alsook de plaats alwaar al zijn belangen zijn gevestigd. Verzoekster heeft in Spanje een solide basis, en er is geen enkel bewijs dat zij daar niet zou kunnen verblijven. Het niet in overweging nemen van dit alternatief door verweerder is een kennelijke beoordelingsfout.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij heeft onderzocht welke gevolgen haar beslissing zal hebben ten aanzien van verzoekster en diens familie.

De verwerende partij geeft blijk niet bezorgd te zijn geweest om een rechtvaardig evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de ingreep in het privéleven. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het geheel van bijzonderheden eigen aan de zaak en hun belang in het kader van artikel 8 EVRM in overweging heeft genomen.

Het kwam verweerder toe om op zijn minst een nauwkeurig onderzoek van de situatie en een belangenafweging te doen. Dit onderzoek moet blijken uit de motivatie van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing bevat geen enkele specifieke motivering in dit opzicht en de Raad is dus niet in staat om zijn wettigheidstoets uit te voeren wat dit aspect betreft zodanig dat het middel gegrond is op dit punt.

Dat in casu verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt.

" ... Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel ... " (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54).

De motivering van de bestreden beslissing is niet evenredig met de genomen beslissing, juridisch onaanvaardbaar en houdt geen rekening met de relevante feiten.

Om deze reden kan besloten worden dat verwerende partij het bevel op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft uitgebracht!

Gelet op de aangehaalde elementen, heeft verwerende partij haar motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook artikel 8 EVRM manifest geschonden.

Het middel is dan ook gegrond.

Kortom, negeert de bestreden beslissing volledig de impact op verzoeksters privé- en gezinsleven, zowel in Spanje als in België. Verzoekster heeft geen nauwe banden meer met Colombia, het land waarnaar zij zou worden uitgezet. Door haar terug te sturen naar Colombia, wordt haar fundamentele recht op privé- en gezinsleven ernstig aangetast. Het EHRM heeft in talrijke arresten benadrukt dat inmenging in dit recht alleen kan plaatsvinden wanneer deze inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en

proportioneel is aan de nagestreefde doelstelling. In casu ontbreekt een dergelijke afweging volledig in de bestreden beslissing.

Verweerder heeft verzuimd om een gedegen belangenafweging te maken, zoals vereist door artikel 8, §2 EVRM. Hoewel er door verweerder wordt gesteld dat er geen gezinsleven of minderjarige kinderen van verzoekster in België zijn, blijkt uit het dossier dat verzoekster wel degelijk sociale banden heeft in België en bovendien een partner heeft in Spanje, waarmee zij een nauwe familieband onderhoudt. Het is onduidelijk op welke basis verweerder stelt dat er geen sprake is van een familie- of privéleven dat bescherming verdient onder artikel 8 EVRM.

De terugkeer naar Colombia zou verzoekster afsnijden van haar huidige sociale en familiale netwerken. Er is onvoldoende rechtvaardiging gegeven waarom deze ingreep proportioneel is, en waarom verweerder niet heeft overwogen om verzoekster naar Spanje te laten terugkeren, waar zij legaal verblijft en haar sociale en familiale leven heeft gevestigd.”

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuursde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op het eerste zicht duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt waarop de verwerende partij steunt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet aantoont “dat het geven van een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering artikel 3 EVRM niet schaaft”, kan zij niet gevolgd worden nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd:

“ Betrokkene verklaart (...) noch medische problemen te hebben. Een schending van (...) (artikel) 3 (...) EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.” en “ Betrokkene verklaart dat ze niet terug naar Colombia kan omdat ze daar werd aangevallen, zonder verdere informatie. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Colombia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Nu de verzoekende partij geen elementen betreffende haar gezinsleven in Spanje of betreffende haar privéleven in België heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, minstens niet waarom deze elementen een terugkeer naar Colombia zouden verhinderen en zij bovendien geen beschermingswaardig gezins- en/of privéleven aannemelijk maakt, zoals zal blijken uit wat volgt, maakt zij op het eerste zicht niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde elementen in het licht van artikel 8 van het EVRM ten onrechte geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt voorts niet op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.2.5. De verzoekende partij wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° en 8° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: [...] 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; [...]

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.”

De verwerende partij geeft in eerste instantie aan dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldige inreisstempel op het Schengengrondgebied op het moment van haar arrestatie, dat zij volgens de stempels in haar paspoort in overstay is op het grondgebied van de Schengenstaten. In tweede instantie stelt de verwerende partij vast dat uit het PV dat is opgemaakt door de politiezone Lanaken/Maasmechelen blijkt dat de verzoekende partij geen arbeidskaart of single permit bezit.

Het bestreden bevel steunt aldus op twee motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het loutere feit dat het tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

De verzoekende partij betoogt dat zij slechts één week in België verbleef, dat zij is ingeschreven in Spanje en haar partner daar een legaal verblijf heeft, dat haar aanwezigheid in België slechts van tijdelijke aard is, dat zij dan ook de mogelijkheid niet had om haar verblijfssituatie te regulariseren, dat de veronderstelling van de verwerende partij dat het om langdurige illegale verblijven in België zou gaan, dan ook onjuist is.

Met haar betoog levert de verzoekende partij kritiek op het motief dat zij *“langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”*. Deze kritiek is niet dienstig, nu deze gericht is tegen een overtollig motief. Immers volstaat het motief dat de verzoekende partij *“een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging”* om het bestreden bevel te kunnen schragen. De verzoekende partij betwist immers niet dat zij aan het werken was zonder dat zij in het bezit was van een arbeidskaart of single permit en dat haar bijgevolg op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.

Het is dan ook slechts ten overvloede dat de Raad opmerkt dat de verzoekende partij met haar betoog dat zij slechts één week in België verbleef, dat haar aanwezigheid in België slechts van tijdelijke aard is en dat de veronderstelling van de verwerende partij dat het om langdurige illegale verblijven in België zou gaan, dan ook onjuist is, er aan voorbijgaat dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet daar zij die vrijgesteld is van de visumplicht, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, nu zij niet in het bezit is van een geldige inreisstempel op het Schengengrondgebied op het moment van haar arrestatie en zij volgens de stempels in haar paspoort in overstay is op het grondgebied van “de Schengenstaten”. De verzoekende partij betwist niet dat zij al langer dan 90 dagen op een periode van 180 dagen op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft. Het feit dat het verblijf in België slechts één week en tijdelijk was, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

Betreffende het betoog dat zij ingeschreven is in Spanje, kan de Raad enkel vaststellen dat er op het eerste zicht geen stukken voorliggen waaruit zou blijken dat de verzoekende partij gemachtigd of gerechtigd is tot een (tijdelijk) verblijf in Spanje. Er liggen enkele stukken voor, doch deze werden niet vertaald, zodat de Raad niet met zekerheid kan nagaan wat uit deze documenten blijkt. Hoogstens kan blijken dat de verzoekende partij op een bepaald adres werd ingeschreven in Barcelona op 3 juli 2024, doch dit kan op zich op het eerste zicht niet aantonen dat zij aldaar heden gemachtigd of gerechtigd is tot een (tijdelijk) verblijf, minstens kan dit aldus uit de documenten die de verzoekende partij voorlegt bij gebrek aan vertaling niet worden afgeleid. Een inschrijving op een bepaald adres in Spanje op enig ogenblik, eventueel op 3 juli 2024, doet op zich geen afbreuk aan de vaststelling dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in overstay is. Ook uit het loutere feit dat haar vermeende partner legaal verblijf heeft in Spanje kan op zich niet blijken dat de verzoekende partij gemachtigd of gerechtigd is tot een (tijdelijk) verblijf in Spanje. Daarnaast stelt de Raad vast dat ook een document wordt voorgelegd waaruit zou dienen te blijken dat de verzoekende partij in functie van haar vermeende partner in Spanje een aanvraag tot verblijf heeft ingediend. Echter bij gebrek aan voorliggende vertaling van dit document kan dit niet blijken. Zelfs indien zou blijken dat het om een verblijfsaanvraag gaat in functie van haar Spaanse partner of haar legaal in Spanje verblijvende partner, verklaart de verzoekende partij niet, en kan dit overigens bij gebrek aan vertaling ook niet blijken uit de voorgelegde verblijfsaanvraag, dat zij op basis hiervan toegelaten is tot een (tijdelijk) verblijf in Spanje. Nu de verzoekende partij niet aantoonst dat zij heden gemachtigd of gerechtigd is tot een (tijdelijk) verblijf in Spanje, toont zij op het eerste zicht niet aan dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de verzoekende partij die vrijgesteld is van de visumplicht, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, nu zij niet in het bezit is van een geldige inreisstempel op het Schengengrondgebied op het moment van haar arrestatie en zij volgens de stempels in haar paspoort in overstay is op het grondgebied van “de Schengenstaten”.

Waar de verzoekende partij in dit kader nog betoogt dat zij niet de mogelijkheid had om haar verblijfssituatie te regulariseren, beperkt zij zich tot een loutere bewering en licht zij voorts ook niet toe op welke wijze zij haar verblijfssituatie had wensen te regulariseren, zodat haar betoog *prima facie* niet dienstig is.

3.2.6. Artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet vormt de wettelijke basis voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek en luidt als volgt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De verzoekende partij betoogt dat zij slechts één week in België verblijft, hoofdzakelijk met als doel vrienden te bezoeken, dat zij is ingeschreven in Spanje en haar partner daar een legaal verblijf heeft, dat haar aanwezigheid in België slechts van tijdelijke aard is, dat zij dan ook de mogelijkheid niet had om haar verblijfssituatie te regulariseren, dat de veronderstelling van de verwerende partij dat het om langdurige illegale verblijven in België zou gaan, dan ook onjuist is. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is aan de hand van de voorgebrachte stukken en geen correcte redenen bevat, dat onterecht verwezen wordt naar het risico op onderduiken, zonder enige concrete onderbouwing, dat zij slechts één week in België verbleef en geen kans had om haar situatie te regulariseren, dat de verwerende partij heeft nagelaten een zorgvuldige analyse te maken van haar situatie en volstaat met de verwijzing naar de immigratiecontrole, dat een beslissing die zo’n verregaande gevolgen heeft als een bevel moet gebaseerd zijn op specifieke, feitelijke omstandigheden en niet op vage aannames of een automatische toepassing van wettelijke bepalingen. Zij meent dat de conclusie dat er een risico op onderduiken bestaat, feitelijke grondslag

mist, dat de beslissing bovendien is gebaseerd op de veronderstellingen dat zij geen banden heeft met andere EU-lidstaten, terwijl zij ingeschreven staat in Spanje en daar sterke familiale en sociale banden heeft, dat dit een gebrek aan feitelijke juistheid betreft, dat de verwerende partij op een niet afdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met haar specifieke individuele situatie. Voorts betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij nergens uiteengezet heeft op basis van welke wettelijke objectieve criteria het risico op onderduiken is gebaseerd, dat de verwerende partij het risico op onderduiken afleidt uit het feit dat zij *“na (...) (haar) illegale binnenkomst of tijdens (...) (haar) illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn”* en het feit dat zij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, dat deze motivering allesbehalve ernstig is, dat op een risico op onderduiken wordt gewezen omdat uit het administratief dossier zou blijken dat zij haar verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, dat artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet geen verplichting creëert om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid, dat dit inhoudt dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is, dat dit niet het geval is, dat er sprake is van een *quasi* automatische toepassing, dat de motieven dan ook falen, dat zij aantoonde dat zij slechts kortstondig in het Rijk verblijft om vrienden te bezoeken, dat zij hierna zou terugkeren naar Spanje waar haar partner verblijft en dat het een raadsel is waar de verwerende partij het haalt om te stellen dat er een risico op onderduiken zou bestaan.

Artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om de verzoekende partij geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken.

Artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*. Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, zevende lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) dat het *“risico op onderduiken”* definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken *“actueel en reëel”* moet zijn. *“Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”*

De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Aldus bevat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet enerzijds een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in wetgeving

vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de verzoekende partij op basis van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing duidt de gemachtigde daartoe de volgende objectieve criteria uit artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet aan:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

(...)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.”

Wat betreft artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet motiveert de gemachtigde in feite als volgt:

“Betrokkene beweert sinds 1 week in België te verblijven, maar kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.”

Wat betreft artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet motiveert de gemachtigde in feite als volgt:

“Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV is opgemaakt door PZ Lanaken/Maasmechelen). Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit te voeren.”

Uit voormelde concrete motieven blijkt op het eerste zicht wel degelijk waarom de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om geen termijn te verlenen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en waarom zij meent dat er een risico op onderduiken bestaat. Tevens blijkt dat de verwerende partij heeft toegelicht op basis van welke wettelijke objectieve criteria zij het risico gebaseerd heeft en heeft toegelicht waarom zij deze criteria *in casu* van toepassing acht. Ook blijkt dat deze motieven wel degelijk betrekking hebben op de specifieke, feitelijke omstandigheden van de zaak en dat deze niet gebaseerd zijn op vage aannames, zoals ook zal blijken uit wat volgt. De verzoekende partij maakt *prima facie* geenszins aannemelijk dat er geen sprake is van een concrete onderbouwing van het risico op onderduiken of dat er sprake is van een *quasi* automatische toepassing.

Door louter erop te wijzen dat zij slechts sinds één week in België verblijft, dat zij slechts kortstondig in het Rijk verblijft, weerlegt zij voormelde motieven niet, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom uit het feit dat zij slechts één week in België verblijft zou blijken dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn. Zij verduidelijkt niet waarom op grond van één week verblijf in België de verwerende partij niet zou kunnen vaststellen dat zij haar verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na haar illegale binnenkomst of niet zou kunnen stellen dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, d.i. drie werkdagen, en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert. Ook het feit dat dit verblijf, volgens haar verklaringen, hoofdzakelijk als doel heeft vrienden te bezoeken of dat haar verblijf in België maar tijdelijk is en zij hierna zou terugkeren naar Spanje waar haar partner verblijft, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet op welke wijze het doel van haar verblijf of de tijdelijke aard ervan en de intentie terug te keren naar Spanje een ander licht kan werpen op voormelde motieven. Zij toont niet aan dat zij in geval van een sociaal bezoek of indien het verblijf slechts tijdelijk is, vrijgesteld is van bepaalde binnenkomst- of verblijfsvoorwaarden. Ook het feit dat zij ingeschreven is/was in Spanje en haar partner daar een legaal verblijf heeft, doet geen afbreuk aan de voormelde vaststelling. Immers, zoals reeds is vastgesteld, is de verzoekende partij in overstay, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, zodat er wel degelijk sprake is van een illegale binnenkomst in België op 23 september 2024, minstens een illegaal verblijf op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt nergens uit dat de verzoekende partij haar verblijf in België heeft trachten te regulariseren. Waar zij wijst op een inschrijving in Spanje, verduidelijkt zij niet van wanneer deze inschrijving dateert, noch of deze nog steeds geldig is. De Raad herhaalt dat er enkele stukken voorliggen, doch dat deze niet werden vertaald, zodat de Raad niet met zekerheid kan nagaan wat uit deze documenten blijkt. Hoogstens kan blijken dat de verzoekende partij op een bepaald adres werd ingeschreven in Barcelona op 3 juli 2024, doch dit kan op zich op het eerste zicht niet aantonen dat zij aldaar heden gemachtigd of gerechtigd is tot een (tijdelijk) verblijf, minstens kan dit aldus uit de documenten die de verzoekende partij voorlegt bij gebrek aan vertaling niet worden afgeleid. Ook uit het loutere feit dat haar partner legaal in Spanje verblijft kan dit niet afgeleid worden.

Daarnaast herhaalt de Raad dat ook een document wordt voorgelegd waaruit zou dienen te blijken dat de verzoekende partij in functie van haar vermeende partner in Spanje een aanvraag tot verblijf heeft ingediend. Echter bij gebrek aan voorliggende vertaling van dit document kan dit niet blijken. Zelfs indien zou blijken dat het om een verblijfsaanvraag gaat in functie van haar Spaanse partner of haar legaal in Spanje verblijvende partner, verklaart de verzoekende partij niet, en kan dit overigens bij gebrek aan vertaling ook niet blijken uit de voorgelegde verblijfsaanvraag, dat zij op basis hiervan toegelaten is tot een (tijdelijk) verblijf in Spanje. Gelet op het feit dat zij niet tot een verblijf gemachtigd of gerechtigd is in Spanje, minstens blijkt dit op het eerste zicht niet uit de stukken, en zij, in het kader van het visumvrij reizen, in overstay is, kan op het eerste zicht niet worden vastgesteld dat onterecht werd geoordeeld dat er sprake is van een illegale binnenkomst of illegaal verblijf op 30 september 2024. De verzoekende partij toont dan ook met haar betoog op het eerste zicht niet aan dat de motieven dat zij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend heeft binnen de door de wet voorziene termijn, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij in dit kader nog betoogt dat zij niet de mogelijkheid had/geen kans had om haar verblijfssituatie te regulariseren, beperkt zij zich tot een loutere bewering en licht zij voorts ook niet toe op welke wijze zij haar verblijfssituatie in België had wensen te realiseren, zodat haar betoog *prima facie* niet dienstig is.

Waar zij betoogt dat de beslissing is gebaseerd op de veronderstelling dat zij geen banden heeft met andere EU-lidstaten, terwijl zij ingeschreven staat in Spanje en daar sterke familiale en sociale banden heeft, dat dit een gebrek aan feitelijke juistheid betreft, dat de verwerende partij op een niet afdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met haar specifieke individuele elementen, stelt de Raad vooreerst vast dat deze veronderstelling niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt op afdoende wijze waarom de verwerende partij meent dat er *in casu* sprake is van een risico op onderduiken en dit op grond van meerdere objectieve criteria en de elementen die de zaak van de verzoekende partij kenmerken. De verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze het feit dat zij banden heeft met andere EU-lidstaten, dat zij ingeschreven is/was in Spanje en er sterke familiale en sociale banden heeft, een ander licht kan werpen op de vaststelling van het risico op onderduiken, zodat zij ook niet aantoonbaar dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen van haar specifieke situatie niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden. De verzoekende partij toont op het eerste zicht ook niet aan dat het vaststellen van een risico op onderduiken kennelijk onredelijk is omwille van het feit dat zij banden heeft in Spanje, nu uit de motieven voor het onderduiken blijkt dat er sprake is van een illegale binnenkomst, van het niet melden van haar verblijf in België, het niet trachten te regulariseren van haar verblijf in België en van het werken in België zonder in het bezit te zijn van de daartoe voorziene machtiging, waarbij zij geen stappen ondernomen heeft om de vereiste machtiging te bekomen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is aan de hand van de voorgebrachte stukken, verduidelijkt de verzoekende partij op het eerste zicht geenszins, en ziet de Raad niet in, welke relevante stukken die door haar werden voorgebracht door de verwerende partij ten onrechte terzijde werden geschoven bij de beoordeling van het risico op onderduiken. Zij maakt op het eerste zicht, mede gelet op wat voorafgaat, met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij geen zorgvuldige analyse heeft gemaakt van haar situatie.

De verzoekende partij toont met haar betoog op het eerste zicht niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing betreffende het risico op onderduiken niet correct, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van haar geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat zij zich zal onttrekken aan het toezicht. Het gedrag van de verzoekende partij verleent geen enkele indicatie dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied van de Schengenstaten te verlaten.

Er blijkt op het eerste gezicht niet dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij veronachtzaamd heeft waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken kennelijk onredelijk is.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt *prima facie* een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.7. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet in haar geval geen toepassing kan vinden, omdat zij valt onder de toepassing van artikel 44~~ter~~ van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat uit laatstgenoemde bepaling volgt dat dit wetsartikel enkel toepassing vindt op burgers van de Unie en hun familieleden. De verzoekende partij, die de Colombiaanse nationaliteit heeft, toont, door louter te wijzen op het feit dat haar partner in Spanje verblijft, op het eerste zicht niet aan dat zij is te beschouwen als burger van de Unie of als familielid van een burger van de Unie. Ook door louter te wijzen op een – overigens niet vertaald – document waaruit een verblijfsaanvraag in Spanje in functie van haar vermeende partner zou moeten blijken, toont zij dit op het eerste zicht niet aan. Zij toont dus geenszins aan dat haar situatie valt onder de toepassing van artikel 44~~ter~~ in plaats van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 44(ter) van de Vreemdelingenwet blijkt op het eerste zicht dan ook niet.

3.2.8. De verzoekende partij betoogt voorts dat zij sterke banden heeft met Spanje, waar haar partner woont, en waar zij zelf is ingeschreven, dat zij in Spanje haar sociale leven heeft opgebouwd, dat het bevel om haar terug te sturen naar Colombia, een land waarmee zij nauwelijks nog banden heeft, disproportioneel is en in strijd met de beginselen van proportionaliteit, dat een gedwongen terugkeer naar Colombia haar onredelijk zou behandelen, aangezien zij haar leven heeft opgebouwd in Spanje en dit alternatief onvoldoende in overweging werd genomen. Zij meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat haar partner in Spanje gevestigd is, dat een gedwongen terugkeer naar Colombia verregaande gevolgen zal hebben voor haar partner en overige familieleden, alsook voor de verzoekende partij zelf, dat met deze omstandigheden absoluut geen rekening werd gehouden, dat indien de verwerende partij een degelijk onderzoek zou hebben verricht naar haar concrete situatie, zij zeer zeker niet tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen, dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet correct heeft gemotiveerd en op geen enkel moment een belangenafweging heeft gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden, dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien geen rekening werd gehouden met de elementen in het dossier, dat geen zorgvuldig onderzoek werd verricht naar haar concrete situatie.

De Raad stelt vast dat op het eerste zicht blijkt dat wel degelijk een zorgvuldig onderzoek werd gevoerd en de verzoekende partij werd gevraagd waarom zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst, Colombia, waarop zij enkel antwoordde dat zij niet terug wil omdat ze “*daar aangevallen werd*” en dus geenszins gewag maakt van de sterke banden en een familiaal en sociaal leven in Spanje alwaar haar partner woont en alwaar zij is ingeschreven. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante omstandigheden ten onrechte geen rekening heeft gehouden, of ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Nu de verzoekende partij deze elementen niet heeft aangevoerd bij de vraag waarom zij niet terugkeert naar Colombia, kan zij ook niet dienstig aanvoeren dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de verregaande gevolgen die een terugkeer naar Colombia zou hebben voor haar partner en overige familieleden en dat zij geen belangenafweging heeft gemaakt.

De Raad wijst er voorts nog op dat de verzoekende partij geenszins het bestaan van een beschermingswaardig gezins- en/of privéleven, *in casu* in Spanje, aannemelijk maakt, zodat zij ook niet aantoonde dat er relevante elementen waren waarmee de verwerende partij rekening had kunnen houden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

3.2.9. De verzoekende partij meent voorts dat de bestreden beslissing absoluut in strijd is met artikel 8 van het EVRM, daar totaal geen rekening werd gehouden met haar privéleven in het Rijk, dat zij zal gescheiden worden van haar vrienden en kennissen, dat zij een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd, dat de bestreden beslissing dan ook een inmenging vormt in haar privéleven, dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar privéleven en dat de verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in haar dossier. Zij meent dat de verwerende partij niet op een correcte wijze rekening heeft gehouden met artikel 8 van het EVRM, dat de bescherming van toepassing is wanneer het persoonlijke leven van een individu in een EU-lidstaat gevaar loopt door een overheidsbeslissing, dat zij in Spanje een vaste woonplaats heeft, sociale banden en familiale verplichtingen, dat zij bovendien in België vrienden en een sociaal netwerk heeft waarmee ook haar privéleven in België gedeeltelijk is verankerd. Betreffende de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op artikel 8 van het EVRM stelt de verzoekende partij dat hoewel de verwerende partij op de hoogte is van haar gezinssituatie, ten onrechte geen rekening wordt gehouden met haar sociale banden in België, dat zij naast familieleden in Spanje, ook veel vrienden heeft in België, dat haar partner in Spanje verblijft, dat de bestreden beslissing een ernstig nadeel zou teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat zij voor een onbepaalde duur gescheiden dient te leven van haar partner in Spanje en hierdoor een onevenredige schade zou worden toegebracht aan haar gezinsleven. Zij meent dat er alleszins een belangenafweging, dan wel een

proportionaliteitstoets dient te gebeuren om na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met deze bepaling, dat de terugkeer naar Colombia een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt omdat een verderzetting van het gezinsleven onmogelijk is, dat de bestreden beslissing verregaande gevolgen heeft voor haar partner in Spanje en dat de gezinskern hiermede wordt aangetast. Zij betoogt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht welke gevolgen haar beslissing zal hebben ten aanzien van haar en haar familie, dat de verwerende partij niet blijkt bezorgd te zijn geweest om een rechtvaardig evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de ingreep in het privéleven, dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het geheel van bijzonderheden eigen aan de zaak en hun belang in het kader van artikel 8 van het EVRM in overweging heeft genomen, dat het de verwerende partij toekwam om op zijn minst een nauwkeurig onderzoek van de situatie en een belangenafweging te doen, dat dit onderzoek moet blijken uit de motivering van de bestreden beslissing, dat deze geen enkele specifieke motivering in dit opzicht bevat en de Raad dus niet in staat is om zijn wettigheidstoets uit te voeren wat dit aspect betreft, dat de verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt. Zij besluit dat de bestreden beslissing de impact van de bestreden beslissing op haar privé- en gezinsleven, zowel in België als in Spanje, compleet negeert, dat zij geen nauwe banden meer heeft met Colombia, dat door haar er terug te sturen haar recht op een privé- en gezinsleven ernstig wordt aangetast, dat hoewel er door de verwerende partij wordt gesteld dat er geen gezinsleven of minderjarige kinderen van haar in België zijn, uit het dossier blijkt dat zij wel degelijk sociale banden heeft in België en bovendien haar partner heeft in Spanje, waarmee zij een nauwe familieband onderhoudt, dat het onduidelijk is op welke basis de verwerende partij stelt dat er geen sprake is van een familie- of privéleven dat bescherming verdient onder artikel 8 van het EVRM. Zij meent dat een terugkeer naar Colombia haar zou afsnijden van haar huidige sociale en familiale netwerken en dat er onvoldoende rechtvaardiging is gegeven waarom deze ingreep proportioneel is.

Vooreerst herhaalt de Raad dat op het eerste zicht blijkt dat wel degelijk een zorgvuldig onderzoek werd gevoerd en de verzoekende partij werd gevraagd waarom zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst, Colombia, waarop zij enkel antwoordde dat zij niet terug wil omdat ze *“daar aangevallen werd”* en dus geenszins gewag maakte van de sterke banden en een familiaal en sociaal leven in Spanje alwaar haar partner woont en zij is ingeschreven. Evenmin maakt zij gewag van vrienden en een sociaal leven in België. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante omstandigheden ten onrechte geen rekening heeft gehouden, of ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Nu de verzoekende partij deze elementen niet heeft aangevoerd bij de vraag waarom zij niet terugkeert naar Colombia, kan zij ook niet dienstig aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met haar privéleven in het Rijk, dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar privéleven, dat de verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in haar dossier, dat de verwerende partij niet op een correcte wijze rekening heeft gehouden met artikel 8 van het EVRM, dat hoewel de verwerende partij op de hoogte is van haar gezinssituatie, ten onrechte geen rekening wordt gehouden met haar sociale banden in België, dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht welke gevolgen haar beslissing zal hebben ten aanzien van haar en haar familie, dat de verwerende partij niet blijkt bezorgd te zijn geweest om een rechtvaardig evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de ingreep in het privéleven, dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het geheel van bijzonderheden eigen aan de zaak en hun belang in het kader van artikel 8 van het EVRM in overweging heeft genomen, dat het de verwerende partij toekwam om op zijn minst een nauwkeurig onderzoek van de situatie en een belangenafweging te doen, dat dit onderzoek moet blijken uit de motivering van de bestreden beslissing, dat deze geen enkele specifieke motivering in dit opzicht bevat en de Raad dus niet in staat is om zijn wettigheidstoets uit te voeren wat dit aspect betreft, dat de verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt, dat de bestreden beslissing de impact van de bestreden beslissing op haar privé- en gezinsleven, zowel in België als in Spanje, compleet negeert, dat zij geen nauwe banden meer heeft met Colombia, dat hoewel er door de verwerende partij wordt gesteld dat er geen gezinsleven of minderjarige kinderen van haar in België zijn, uit het dossier blijkt dat zij wel degelijk sociale banden heeft in België en bovendien haar partner heeft in Spanje, waarmee zij een nauwe familieband onderhoudt en dat het onduidelijk is op welke basis de verwerende partij stelt dat er geen sprake is van een familie- of privéleven dat bescherming verdient onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

De advocaat van de verzoekende partij kan ter terechtzitting niet verduidelijken of de persoon waarnaar verwezen wordt als partner van de verzoekende partij haar echtgenoot betreft. In elk geval liggen geen bewijsstukken voor van een huwelijk tussen de verzoekende partij en haar vermeende partner.

Betreffende de vermeende partner van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De verzoekende partij die enkel gewag maakt van een verblijf in Spanje van haar partner en van een verblijf van haar in Spanje voor haar komst naar België, maakt geenszins aannemelijk, nog minder toont zij aan, dat er sprake is van voldoende hechte feitelijke banden en van een relatie die een voldoende standvastigheid heeft. Een eventuele loutere samenwoning in Spanje toont nog niet aan dat er *in casu* sprake is van hechte en effectief beleefde banden tussen de verzoekende partij en haar vermeende partner. Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging. Het betoog dat de bestreden beslissing een ernstig nadeel zou teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat zij voor een onbepaalde duur gescheiden dient te leven van haar partner in Spanje en hierdoor onevenredige schade zou worden toegebracht aan haar gezinsleven, dat de terugkeer naar Colombia een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt omdat een verderzetting van het gezinsleven onmogelijk is, dat de bestreden beslissing verregaande gevolgen heeft voor haar partner in Spanje en dat de gezinskern hiermede wordt aangetast en dat zij geen nauwe banden meer heeft met Colombia, is dan ook niet dienstig.

Bovendien stelt de Raad ook vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete argumenten aan te tonen waarom als gevolg van de bestreden beslissing haar recht op eerbiediging van het gezinsleven wordt miskend. De verzoekende partij heeft steeds de mogelijkheid om vanuit Colombia de nodige stappen te zetten die haar toelaten opnieuw het Spaanse grondgebied te betreden of om aldaar het resultaat van haar verblijfsaanvraag af te wachten, minstens toont zij het tegendeel niet aan. Bovendien toont de verzoekende partij ook niet aan dat, voor zover zij zich al zou kunnen beroepen op een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner, dat het ingeroepen gezinsleven, dat niet plaatsvindt in België, niet evenzeer op normale en effectieve wijze kan worden verdergezet in Colombia. Er blijkt niet dat de

verzoekende partij in een lidstaat van de Europese Unie reeds werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, zodat zij er zich van bewust diende te zijn dat haar verdere verblijf op het grondgebied van deze lidstaten precair was. Tijdens de uitoefening van het hoorrecht verklaarde de verzoekende partij slechts niet te kunnen terugkeren naar Colombia omdat ze “*daar aangevallen werd*”. De verzoekende partij gaf aan in dit land nog familie, meer bepaald haar moeder en twee kinderen, te hebben. In de voorliggende omstandigheden kan in geen geval worden aangenomen dat de bestreden beslissing het recht van de verzoekende partij op eerbiediging van het gezins- of familieleven zou miskennen.

De verzoekende partij maakt voorts op het eerste zicht ook geen beschermingswaardig privéleven aannemelijk, niet in België en ook niet in Spanje. Zij beperkt zich tot loutere vage beweringen maar legt geen concrete elementen voor waaruit een beschermingswaardig privéleven in België of Spanje zou kunnen blijken. Met het louter op vage wijze voorhouden dat zij in Spanje het centrum van haar belangen heeft en een vaste woonplaats heeft, alsook een bewijs voor te leggen van het huren van een garagebox aldaar en met de vage stelling dat zij ook in België persoonlijke en sociale belangen heeft, toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. De verzoekende partij kan bezwaarlijk verwijzen naar haar economische belangen in België nu zij zelf stelt hier slechts één week te hebben verbleven en nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt – en door de verzoekende partij niet wordt betwist – dat zij aan het werk was zonder te beschikken over de daartoe vereiste machtiging. Bij gebrek aan beschermingswaardig privéleven toont de verzoekende partij bijgevolg evenmin de noodzaak van een belangenafweging in het licht van enig concreet en beschermingswaardig privéleven aan.

De verzoekende partij toont geen beschermingswaardig privéleven aan zodat niet blijkt dat de verwerende partij hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hierover ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

3.2.10. Met haar betoog dat zij minstens gerepatriëerd dient te worden naar Spanje, zijnde het land alwaar haar partner en andere familieleden verblijven, alsook de plaats alwaar al haar belangen zijn gevestigd, dat zij in Spanje een solide basis heeft en er geen enkel bewijs is dat zij daar niet zou kunnen verblijven, dat het niet in overweging nemen van dit alternatief door de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout is, dat er onvoldoende rechtvaardiging is gegeven waarom deze ingreep proportioneel is en waarom de verwerende partij niet heeft overwogen om haar naar Spanje te laten terugkeren, waar zij legaal verblijft en haar sociale en familiale leven heeft gevestigd, gaat zij er aan voorbij dat zij geen enkel bewijs heeft geleverd van enig legaal verblijf, al dan niet precair, in Spanje noch van een toelating tot verblijf aldaar in afwachting van het behandelen van een verblijfsaanvraag en dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in ‘overstay’ is. De Raad ziet op het eerste zicht niet in, en de verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk, waarom de verwerende partij het alternatief van een overname door Spanje diende te onderzoeken. Door louter te wijzen op het feit dat zij familieleden heeft die in Spanje wonen en in het verzoekschrift te beweren dat zij aldaar een sociaal en familiaal leven heeft, toont zij niet aan dat de verwerende partij – bij gebrek aan enig bewijs van een gewettigd verblijf aldaar – gehouden was voormeld alternatief te overwegen.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de bestreden beslissing flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel schendt doordat de verwerende partij niet afdende heeft onderzocht of zij al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, laat zij na te verduidelijken om welke reden zij niet zou kunnen terugkeren naar Colombia, zodat haar betoog niet dienstig is. Bovendien blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd en haar gevraagd heeft waarom zij niet terugkeert naar Colombia, waarop de verzoekende partij enkel antwoordde dat zij niet terug wil omdat ze “*daar aangevallen werd*”. Zoals hierna ook wordt vastgesteld, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk dat de verwerende partij deze verklaring in overweging heeft genomen en hieromtrent heeft gemotiveerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.2.11. Tot slot herhaalt de Raad dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden dat de verwerende partij niet aantoont “*dat het geven van een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering artikel 3 EVRM niet schaadt*”, nu omtrent voormelde bepaling uitdrukkelijk wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, zoals reeds aangegeven in punt 3.2.2.

Door louter te poneren dat niet wordt aangetoond dat het afleveren van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM niet schaadt, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de desbetreffende motieven, geciteerd in punt 3.2.2., foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 3 van het EVRM zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt op het eerste zicht een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel in het licht van voormelde bepaling.

3.2.12. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

N. VERMANDER